

30°

THE XADTHE

EPDTHZ

Κλίμαξ 1:6000000

100
50
0
100
200
300
400
500
m

ΣΥΝΤΑΧΘΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΑΠΙΣΤΕΡΩΝ =ΕΝΩΝ ΠΡΟΤΥΠΗ
ΚΑΙ ΣΧΕΔΙΑΣΘΕΙΣ ΥΠΟ ΚΩΝΣΤ.Μ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Η Ρέα, με την πονηρίαν της ένίκησε τον άδασατον Κρόνον, τον άνδρα της, που κατάπινε τα παιδιά του και ο Ζεύς εσώθηκε. Γιατί, όταν έπρόκειτο να γεννηθεί η μεγάλη θεά, πήγε στην Ίδην της Κρήτης — στον χιονισμένο Ψηλορείτη — όπου συνήνησε τους Ίδαίους Δακτύλους φρυγικά δαιμόνια που άνεκα λυφάν το σίδηρο και το κατερ γάσθησαν πρώτοι και είχαν δάκτυλα επιτήδεια για κάθε τέχνη. Αυτοί την ώδήγησαν σ' απόκρυψη εύρύχωρη σπηλιά, όπου και εγέννησε και παρέδωσε το νεογνόν στις φροντίδες της Θέμιδος, αφού έκανε τρωφούς του τις νύμφες Ίδην και Άδράστειαν, θυγατέρες του βασιλιά της Κρήτης Μελισσαίου και φύλακές του, πιστούς τους Κουρήτες. Έπειδή δε το θεϊόν παιδί, μόλις γεννήθηκε, άρχισε να γελάει επί 7 ήμερας συνεχώς, ο αριθμός αυτός έθεωρήθηκε ως τέλειος και εύλογημένος. Η γή, εξ άλλου στην γέννησί του βλάστησε για πρώτη φορά το περίφημο θεραπευτικό δότανο τον «δικταμόν».

Οι νύμφες έτρεφαν τον Δία με το γάλα της κατσίκας Άμαλθείας, ποτίζοντάς τον με το κέρατον, πούμεινε γνωστόν ως «κέρας της Άμαλθείας». Η Ρέα γύρισε κοντά στον θεό Κρόνον και τουδωσε να καταπιη μίαν πέτραν, αφού την εσπαργάνωσε πριν, λέγοντάς του πως ήτανε το δρέφος που γέννησε. Και για να μην ακούση τις φωνές του μικρού και έννοηση τον δόλον, οι Κουρήτες έχορευον γύρω στη σπηλιά με τρομακτικόν θορυβόν και κτυπώντας τα δόρατα στις ασπίδες προξενούσαν τέτοιον πάταγο, ώστε να δουίζουνη τ' αυτιά του ανήλιου Κρόνου, και να μην ακούνη τις κλάψεις του μέλλοντος βασιλιά των θεών.

Άμαλθεια γεννούσε δυό κατσίκια τον χρόνο. Και όταν απέθανε, ουτήν μὲν και τα δυό της μικρά ο Ζεύς τα μετέβαλε σ' άστερισμόν, από το δέρμα της δε έντυσε την άσπρη άσπίδα του — την αιγίδα — την οποία εδάρησε άργότερα στην Αθηνά, ενώ στις νύμφες που τον ανέθρεψαν έδωσε το κέρας που είχε την δύναμη να τους εξασφαλίζει το κάθε τι που πούουσιν. Υπάρχουν, έν ταύτοις και άλλοι που πιστεύουν ότι η Άμαλθεια ήταν νύμφη που είχε μια κατσίκια κόρη του Ήλιου, τόσο φοβερή στην όψη, ώστε οι Τιτάνες παρακαλέσανε την Γή να την κρύψει σ' άντρον της Κρήτης, για να μην την βλέπουνη και ότι και τα συμβούλην της ιδίας της Γαίας, μεταχερίσθηκε άργότερα ο Ζεύς το άκρατον δέρμα της για να καταστρέψη τους Γίγαντας, και ότι ακόμη τούδε τα κόκκαλά της στο τομάρ άλλης κατσίκας τούς εσώσανε ζωή και τα μετέβαλε σ' ά-

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΖΕΥΣ

υστερισμόν. Περιστέρια, που τα λέγαν Πλειάδες και ένας άητος, φέρνουνε τροφές στο άθανατον δρέφος. Οι Πλειάδες του πήγαν άπό τον Ωκεανό την Άμβροσία και ο άητος το Νέκταρ, που το άντλούσε από μυστηριώδη πηγήν με το ράμφος του. Και όταν ο Ζεύς ένίκησε τους Τιτάνες θεούς, μετεμόρφωσε σ' άστερισμούς τον Αιήτον και τις Πλειάδες, στις οποίες έδωσε την δύναμη να προλέγουνε τις τέσσερις εποχές του έτους.

Στην σπηλιά όπου γεννήθηκε πήγαιναν κοπάδι μέλισσες και άφηναν το μέλι με το οποίο άνετράφηκε ο μέγας θεός. Σε ώρισμένην δε έποχην κάθε χρόνου, το αίμα που χύθηκε σταγονότανε, ζεσταίνότανε και άναβε και όταν οι θρασείς θνητοί Λαίος, Κολέος, Κέρβερος και Αίγωλιός, φορώντας χάλκινα ρούχα, μπήκανε στη σπηλιά για να κλέψουνε το ιερόν μέλι και είδαν τα σπράγανα του Διός, ο χαλκός της φορεσιάς των άναλύθηκε και ο άρχηγός των θεών τόσο εδύνασε για την άσεβή των ατθάδεια, ώστε έτοιμάσθηκε να τους εξεσφενδονίση τον κε-

ραυνόν. Άλλ' οι Μοίρες και η Θέμις τον συγκρατήσανε, λέγοντάς του πως ήταν άπρεπο να μολύνη μ' αίμα θνητών την ιερή σπηλιά. Και τότε ο Ζεύς τους μετεμόρφωσε σ' όρνια.

Όταν ήταν μικρός, έπηρε για δάσκαλόν του τον Όλυμπον, άνδρα σοφόν και πολύπειρον και ίσως άπ' αυτό όνομάσθη και Όλυμπος.

Όταν έμεγάλωσε, άρχισε να πηγαίνει με τις νταντάδες περίπατο, αλλά μία μέρα συνήνησε εξαφνα τον πατέρα του Κρόνον, σ' ένα πέραςμα τόσο στενό, ώστε να μην μπορή να ξεούγη. Αναγκάσθηκε τότε να μεταμορφωθή σε δράκοντα, και να μεταμορφώση τις συντροφισσές του σ' άρκοúδες. Και σ' άνάνησι του γεγονότος αυτού, μετέβαλε, καθώς λένε, τις παραμάνες του στους δμάνημους άστερισμούς: στην Μεγάλην Άρκτο, που δεν δα-

μέρος της Σάμου έτρεχε ο Παρθένιος ποταμός, στα καθαρά νερά του οποίου συνήθιζε να λούζεται η άδελφή του Ήρα. Όταν την είδε γυμνήν ο Ζεύς, ητελήφθηκε από τέτοιον άκράτητον πόθον, ώστε παραφύλαγε έκτοτε να την όρη μοναχήν. Και έπειδή ύπα πτευσταν ότι εκείνη δεν θα στεργότανε τον άδελφικόν έρωτά του, μεταμορφώθηκε σε κούκκον, και έκάθησε στο δονού Θρόνακα, που από τότε ώνομάσθηκε Κόκκυξ. Έπήγε εκεί και η Ήρα και έκάθησε μόνη της. Τότε ο κούκκος έφτερούγισε και έκάθησε στα γόνατά της γυρεύοντας άσυλο τάχα, εξ αίτίας του τρομερού κρόνου που έκανε σ' εκείνο το δονού. Η Ήρα λυπήθηκε το πούλι και το έκρυψε μέσα στα ρούχα της. Άλλ' ο Ζεύς έπηρε τότε την άληθινήν του μορφήν και δινοντάς της τον λόγον του πως θα την έκανε γυναίκα του νόμιμη, γίνηκε κύριος του θεοπέτσιου κάλλους της.

Μαζί όμως με τις έρωτικές άπασχολήσεις του, ο Ζεύς δεν έπαυσε τις επιδιώξεις του να πάρη τον θεϊόν θρόνον από τον Τιτάνα πατέρα του και το κατώρδωσε πράγματι. Οι άδελφοί όμως του Κρόνου, πέντε Τιτάνες και οι έξη άδελφές τους, οι Τιτανίδες — παιδιά του Ούρανού και της Γαίας — σήκωσαν άπειλητικό χέρι έναντιον των παιδιών του Κρόνου, άρχηγος των οποίων ήταν ο έρ'γδουπος Ζεύς. Άλλά ύστερα από πάλη δέκα χρόνων, οι Τιτάνες νικήθηκαν και κλείσθησαν στον Τάρταρον.

Τότε το βασίλειον του σύμπαντος έμοιράσθηκε μεταξύ των τριών άδελφών, του Διός, ο οποίος έπηρε τους ούρανοους, του Ποσειδώνος, που πήρε την θάλασσα και του Πλούτωνος, που προτίμησε τον Άδην. Άλλά έπειδή έμενε και τέταρτο βασίλειον, η Γή, συνειφανήθη να μείνη τούτο κοινόν κτήμα για όλους τους συμμάχους θεούς.

Το κάθε βασίλειον κυβερνούν άνεξάρτητα, αλλά το γενικό και υπέρτατο συμβούλιον συνκερατείτο στον Όλυμπον, με προέδρον τον Δία, γιατί αυτός ήταν άνώτερος από τους άλλους, ο ισχυρότερος και παντοδύναμος, κυρίαρχος του Σύμπαντος, που διηύθυνε την τύχη των θνητών, αλλά και των άθανάτων, στους οποίους επέβαλλε και ποινάς, ακόμη και σ' αυτόν τον Ποσειδώνον, που δεν ήμπορούσε κάποτε ούτε στο βασίλειό του να πάη, ούτε ν' άνέβη στον ούρανον, αλλά έπλανάτο σαν άλήτης στην Γή, το κοινόν κτήμα τους.

Νικήτης στον άγώνα της επικρατήσεως ο μέγας θεός, ένομιμοποίησε τις σχέσεις του με την άδελφήν του Ήραν, άλλ' αυτό δεν τον έμπόδισε να κατακτήη και άλλες ώρες. Τότε όμως έπανεστάτησαν έναντιον του οι Γίγαν-

Σειρήνες

7ΟΝ Είχε μη 0 Δεκέμβρης. Έξο-
γवानτα Χριστούγεννα. Πλα-
γιασμένες στα κρεβάτια τους, η
Μαρίνα κι η "Όλγα μιλούσαν σιγά.
— Φαινοίμαι, λοιπόν; Έκανε η Μα-
ρίνα με άγνοια.
— Ναί, αποκρίθηκε η "Όλγα καρ-
φώνοντας τα μάτια της διαπερα-
στικά στο σκοτάδι. Έτσι σήμερα
που στεκόσουν μπροστά στους γο-
νείς σου, άπόρρητα κι' έγω πώς
δέν το κατάλαβα.
— Κοντεύει 0 καιρός του και πρέ-
πει να τους το πώ.
— Πότε θα το άποφασίσω; η
— Μετά τις γιορτές, Έκανε η Μα-
ρίνα άγνια.
Έσώπασαν κρατώντας την άνα-
πνοή τους κι' ο δού. Τό μυαλό
τους έτρεχε μακριά.
— Ποιάς έξέρει τι να γίνεταί 0
Θέμος; έπτε έξερφαι η "Όλγα. Πού
νά βρισκαται άποψε;
— Η Μαρίνα άναστήσε. Είχε κλά-
ψει τόσο πολύ τόν πρώτο καιρό,
που τώρα πιά ένόμιζε πώς τα μά-
τια της είχαν στερέψει. Μά έκλειαι
πάντα κρυφά τη νύχτα στο κρεβά-
τι της. Κι' όλοι οι όικοί της θα
μπορούσαν να όρκισθούν πώς είχε
πάρεϊ ψύχραμα τη δοκιμασία.
— Έξαφνα, έκεί που τό μυαλό τους
έτρεχε μακριά, τινάχτηκαν κι' οι
δύο κοπέλλες.
— Ένα ούρλιαχτό άπαιστο, κάτι
σάν θρήνος και σάν φοβέρα, έκοψε
της νύχτας τη σιγή.
— Σειρήνες, κορίτσια! έφώναξε
η Βέρα Ρέντη, από μέσα... Γρήγο-
ρα... Άχ, Παναγία μου, έλόγισαν
τά πόδια μου.
Νοιώθοντας τά πόδια τους να
τρέμουν, σηκώθηκαν τα δύο κο-
ρίτσια.
— Μη φοβάσαι, μαμά, έπτε η Μα-
ρίνα γλυκά. Δέν είναι τίποτα.
Πήγαν στον κήπο κι' ετοιμάζον-
ταν να μπουνε στο καταφύγιο, ό-
ταν άκουσαν στριγγό τό κουδούνι
τους.
— Μπορείτε να μās φιλοξενησετε
κι' έμās; άκούστηκε η γνώριμη
φωνή μιας γειτόνισσας.
— Τί άναίδια! Έκανε 0 Στέφα-
νος.
Μά η γυναίκα του έπτε σταθερά:
— Δέν είναι δυνατόν ν' άρνη-
θοόμε σέ τέτοια στιγμή...
— Άνοιξαν την πόρτα. Σάν κύμα
μπήκαν μέσα οι φοβισμένοι άνθρω-
ποι. Καί γειτόνες, καί περαστικοί
διάρτες, Πρόσωπα χλωμά, μάτια
μεγαλωμένα από τό φόβο.
— Η Βέρα και τα δύο κορίτσια έ-
δωσαν καθίσματα σ' όσους μπο-
ρούσαν.
— Τό βάπτισμα του πυρός, έπτε
κάποιος. Κι' οι άλλοι έγέλασαν.
— Ήταν ένας άντρας ως σάσαντα
έτών, χονδρός και με πρόσωπο ό-
λοστρυγγυλό.
— Ποιάς είναι αυτός; ρώτησε η
"Όλγα τη Μαρίνα.
— Κάποιος Μιχάλης Κοντός. Δέν
έχει καιρό που ήρθε έδώ, στον τό-
πο μας.
Μιά γυναίκα μ' ένα μαρδ' προ-
σπαθούν να τό ημερέψη. Τό παι-
δάκι, άγοροεμπνημένο, έκλαιγε
σπαρτακτικά.
— Δέν μου τό δίνετε έμένα; Έκα-
νε η Μαρίνα.
Τό πτερο στην άγκαλιά της, κι' έ-
νοιασε την καρδιά της να ξεχειλί-
σει από τρυφερότητα. Η μητέρα τό
παιδί 0 έκλαιγε.
— Τί έχεις; τη ρώτησε η Βέρα
γλυκά.
— 0 άνδρας μου λείπει, αποκρί-
θηκε η νέα γυναίκα.
— Όλα θάρρονα καλά, έφώναξε
0 Μιχάλης Κοντός. Όλα διορθώ-
νται στη ζωή.
— Άεροπλάνο! Άκούσεται άερο-
πλάνο! έπτε η "Όλγα άξαφνα.
Με μιάς σταμάτησαν όλες οι κου-

πελπίδια μαζί. Της "Όλγας η μα-
τιά ήταν σκοτεινή, άδιεπέραστη.
Πάλι έδοιχτηκε τό σπύτι κανά-
δυο φορές, και πάλι έκέρωσαν όλων
οι μορφές.
— Η "Όλγα κι' η Μαρίνα όμως,
μέσα στον κόρσο που έταίριζε, έ-
μεναν άπαθείς, σάν βυθισμένες σέ
δυερό.
— 0 Μιχάλης Κοντός τις έκύτταζε
και τις δύο προσεχτικά. "Όταν ή-
συχασε πάλι έξω τό κακό, η φωνή
του άκούστηκε δυνατή και χαρού-
μενη. Διηγείτο την ιστορία του στον
Στέφανο Ρέντη, που τόν άκουγε
από τό ύψος του.
— Λοιπόν, σάς έλπα πώς έταξί-
δε-
ψα πολύ. Οι γονείς μου ήταν από
κάποιο χωριό έδώ κοντά, φτωχοί
βέβαια. Έμένα με πήρε ένας θεός
μου στην Άμερική. Άν είχα μυαλό
θά μάζεα δισεκατομμύρια. Άλλά
ήμιον μονάχα δεκαοκτώ χρόνων
και με ξεμυάλιζαν οι γυναίκες...
Μουδρωγαν, χρόνια, ό,τι είχα και
δέν είχα. Εύτυχώς φρονίμεφα κά-
πως νύρις, κι' έτσι μπόρεσα κι' έ-
καμα κι' έγω άρκετά μενάλη περι-
ουσία. Έμπορία. Άλγο άπ' όλα. Τώρα
έγκαταστάθηκα έδώ, έχω μερικές
άντιπροσάψεις, άλλά περιμένω την
κατάλληλη στιγμή να ίδω τί άκρι-
βός θ' άρχισω.
Φαινόταν παρρηγ, από τόν τρόπο
που καθόταν, από τόν τρόπο που
έκυτταζε τόν κόσμο κι' από τόν
στόμφο που είχε η κουβέντα του.
"0 Στέφανος Ρέντης τόν έκύτταζε
κι' ένδιόφερον, άλλά και με άποδο-
κιμιασε.
— Όταν έπτε τέλους χτύπησαν οι
σειρήνες τη λήξη, άνάμεσα στο χα-
ρούμενα έπιφώνηματα άκούστηκε η
φωνή τού κοντού.
— Τί; Τέλειωσε κι' όλας; Μωρέ,
σπουδαία δουλειά! Κύριε Ρέντη,
σας εύχαριστώ θερμότατα για τη
φιλοένοια σας. Άν έαναπαυοισα-
σθ άνάγκη, δέν θα είναι κατ' επι-
ταγή της καλωσύνης σας; Έστε, τε,
κατοικό έδώ παρά κάτω, άλλά τό
σπίτι είναι τελείως άκατάλληλο...
ναι, σάν τό δικό σας... μιά βόμβα
θα τό σαρώσει σάν χαρτίνο παλάτι.
— Έσείς μονάχα έχετε την όποστη-
λωσί.
— Έχαίρετ' ες έδαφια κι' έφυγε
χωρίς να περιμένει άπάντηση.
— Πώς σού φάνηκε αυτός; 0 τό-
πος; ρώτησε η "Όλγα όταν σέ λίγη
ώρα άναπαύχιασαν τά δύο κορί-
τσια.
— Καλόκαρδος και φωνακλός, ά-
ποκρίθηκε η Μαρίνα.
— Τό έξερει πώς σ' έκύτταζε όλη
την ώρα; έπτε πάλι η "Όλγα.
— Έσκήμει η άλλη τους όρους και
ψιθύρισε:
— Τό έξερει πώς όλη την ώρα ά-
κουγα τό παιδί;... Φαντάσου, την
πρώτη νύχτα που περάσαμε με τόση
τρομάρα, θέλωμε κι' αυτό τό κακο-
μοιράκι να δώση σημείο ζωής...
— Η "Όλγα δέν άποκρίθηκε. Έγώ-
ρισε από τό άλλο μέρος, και σέ λίγο
η Μαρίνα, άκούγοντας την άνάσα
της έξαδελφής της βαρεία, ένόμιζε
πώς κοιμήθηκε.
Έρεψία και χαμόγελο.
Έκύτταζε η Μαρίνα μαζί με τόν
άλλον κόσμο τό άλλο πρωί την
καταστροφή.
Τρείς βόμβες είχαν πέσει στο λι-
μάνι. Οι δύο στη θάλασσα κι' ή
μία σ' ένα έργοστάσιο. Ένας τό-
χος είχε κρεμιστή κι' ή ποικυ-
μαία ήταν σπαρμένη από σπασμένα
τζάκια. Εύτυχώς κανένας άνθρω-
πος δέν είχε πάθει τίποτε.
— Βλέπετε; άκούστηκε μια φωνή
κοντά στο τη Μαρίνα και στην "Όλγα.
Δέν σάς έλεγαν έγω πώς δέν είναι
σπουδαίος βομβαρδισμός;...
— Καλήμερα σας, κύριε Κοντέ,
έπτε η "Όλγα εύγενικά.
"0 Μιχάλης έδωσε μ' έγκαρδιό-
τητα τό χέρι του και στις δύο, και
έφώναξε με χαρά:
— Τό μονο είναι να μη φοβάσα-
στε. Άλλοιώς δέν θα περνούμε κι'
άσχημα στο καταφύγιο.
— Η "Όλγα έγέλασε άθελα. Η
Μαρίνα έκανε σά να μην άκουσε.
— Θα μού έπιτρέψετε να σας
προσέχω; καί;
— Όχι εύχαριστούμε, άποκρίθηκε
γρήγορα η Μαρίνα.
— Μά γιατί; έπέμενε αυτός. Δέν
είναι άσχημη να συναντάμε μόνο
στο καταφύγιο.
— Είμαστε βιαστικές, έπτε η
"Όλγα.
Τό ύψος της όμως έδειχνε πώς
ήθελε να δεχθ. Έκείνη τη στιγμή, 0
στριγγός
ήχος τών σειρήνων έσχισε τόν άέρα.
— Περιφρομα, έφώναξε 0 Κοντός.
Βλέπετε; Οι σειρήνες συμμαχούν
μ' έμένα Πάμε έδώ στο ζαχαρο-
πλαστείο τού λιμανιού. Έχει σπου-
δαίο καταφύγιο και πιο σπουδαία
γλυκά.
Τά κορίτσια τόν άκολούθησαν
μηχανικά. Η Μαρίνα ήθελε ν' άρ-
νηθ, άλλά έθύωνε με τόν έαυτό
της για την τρεμούλα που έννοιασε
σ' όλο της τό κορμί.
Φοβόταν. Δέν υπήρχε άμφιβολία
πώς φοβόταν. Η "Όλγα όμως δέν
είδειχνε τόν παραμικρό φόβο. Τά
μάτια της, συνήθως μελαγχολικά
και άτονα, ήταν, καθώς έκάθονταν
στο τραπέζι του υπογείου ζαχα-
ροπλαστείου, γυαλιστερά κι' εύχα-
ριστημένα.
Χαμογέλασε άθελα η Μαρίνα.
— Μακάρι! ψιθύρισε μέσα της.
Μακάρι να μπορούσε καί να γίνη
με την "Όλγα και με τόν Κοντό.
"0 Μιχάλης Κοντός όμως δέν έ-
σκήμαζε τά μάτια του από πάνω
της. Άρχισε τις έρωτήσεις. "Α-
πλές φαινομενικά, που θα μπορού-
σαν όμως να δείξουν κάποιο έν-
διόφερον πιά βαθύ.
Για τις σπουδές της, για τά γοϋ-
στα της, για τά ίδανικά της, για
την περιουσία της, άπ' έξω-άπ'
έξω για την ήλικία της, για την
οικογένεια της, άν έχη άδελφές,
άν έργάζεται. Στις περισσότερες
από αυτές τις έρωτήσεις άποκρινό-
ταν η "Όλγα. Η Μαρίνα, με τ'
αυτή τενταμένη, έπέρμενε ν' ά-
κουση έξω κανέναν θόρυβο. Μέσα
της, τό παιδί τού Θέμου της έ-
στελνε μηνύματα από κάποια
άλλη ζωή. Μιά ζωή άμορφη, γαλά-
ζια, όπου δέν υπάρχουν σειρήνες
και καταφύγια.
— Η "Όλγα μιλούσε ζωηρά, γε-
λούσε, έκύτταζε τη Μαρίνα, σάν
να ήθελε να την προκλήσει να
λάβη μέρος στη συζήτηση.
— Όταν έόλημαν η λήξη, 0 Μιχά-
λης Κοντός τις συνάδευσε κάμπο-
ση ώρα στο όρομο, έπειτα τους έ-
σφιξε μ' έγκαρδιότητα τό χέρι.
— Είμαι πολύ εύτυχης για τη
γνωριμία σας, έπτε μ' ένθουσιασμό.
Δέν θα είναι ψέμα άν σας πώ ότι
περιμένω με άνυπομονηρία κανένα
συναγερμό τό βράδυ.
— Τόν έξετρελλανες, έπτε η "Όλ-
γα ζωηρά, μόλις έμειναν μόνοις.
— Η Μαρίνα χαμογέλασε άποδοκι-
μαστικά:
— Δέν μπορεί να καταλάβω πώς
παίρνουν τόσο θάρρος μεικοί άν-
δρες! Δέν βλέπω ό,τι μας έννοχλεί;
— Είναι όμως πολύ πλούσιος.
— Άκουσε, "Όλγα, σοβαρά νομί-
ζω πώς πρέπει να προσπαθήσης να
τόν κατακτήσης.
— Έγώ; έφώναζεν η κοπέλλα με
τρόμο.
— Η Μαρίνα σταμάτησε.
— Γιατί έκληγέσαι τόσο πο-
λύ...; Μήπως θα ήθελες να τόν κα-
τακτήσω έγώ;...
Μιά βαρεία κοκκινίλα έσκέπασε
τό πρόσωπο της "Όλγας. Έτραύ-
λισε:
— Βέβαια... δέν είναι δυνατόν...
έσύ είσαι δεμένη με τόν Θέμο...
Είναι άναποτρέπτο να πάρης τόν
Θέμο... Έχεις τό παιδί...
— Και τό παιδί να μην είχα,
νομίζεις πώς θα μπορούσα να κυ-
τάξω άλλον άνδρα, τη στιγμή που
η ψυχή μου είναι δοσμένη στον
Θέμο;
Τά ούράνια της μάτια έκύτταζαν
μακριά, λές κι' έβλεπε κάπου στον
ορίζοντα ό,τι χαραζόταν βαθυά-
λαζος άνάμεσα από τη θάλασσα
και τόν ούρανο, την εικόνα τού ά-
γαπημένου της. Η "Όλγα την έ-
κτύταζε καλά, με χείλη σφιχτά, με
μάτια θαδούλα. Μετά κάμψη 0
ρα ψιθύρισε:
— Είναι μαρτύριο ν' αγαπάς τό-
σο, έ, Μαρίνα;
— Είναι η μεγαλύτερη εύτυχία, ά-
ποκρίθηκε η κοπέλλα και τά μάτια
της έπλημμύρισαν δάκρυα.
— Κλαίς, ώστόσο, Μαρίνα...
— Κλαίω, γιατί δέν μπορώ να
κάμω τίποτε για τόν Θέμο... Είναι
τόσο μακριά μου! Μόνος... μόνος
μέσα στις παγωμένες νύχτες... Τί
μπορώ να κάμω γι' αυτόν; Γι'
αυτό κλαίω... Και με τόν φόβο καμ-
μιά φορά μ' δέν γυρίση...
— Θα γυρίση! έφώναζε η "Όλγα
άγρια. Νά είσαι σίγουρη πώς θα
γυρίση!
Προχώρησαν με χείλη σφιχτά κι'
οι δύο, με τις ματιές στηλωμένες
μακριά.
Χριστουγεννιάτικη καταστροφή.
Καμπάνες δέν θά καλούσαν τούς
πιστούς στις έκκλησίες, κι' η γέν-

νησις τού Χριστού θα γιορταζόταν
με την αλήη.
— Η Μαρίνα κι' η "Όλγα έτοιμά-
ζονταν σιγά-σιγά για την έκκλη-
σία.
Νά περάσουν κι' αυτές οι ήμέ-
ρες, έπτε η "Όλγα, και πρέπει γο-
ρί, άλλο να τό πής της μητέρας
σου, Μαρίνα. Με τό παλιό θρόνο
σου, άλλά με τό φουστάνι καί σέ
άντιληφθ, κι' είναι χειρότερα να
τό καταλάβη μόνη της, παρά να τό
όμολογήσης.
— Η Μαρίνα δέν άποκρίθηκε. Τά
μάγουλά της ήταν βαθυλωμένα.
Είχε μείνει άδύνατη σάν σκιά. Η
κατάστασις της από τό ένα μέρος,
κι' η άγωνία για τό μυστικό της,
ή νοσταλγία της κι' η λαχίτρα της
για τόν Θέμο από τό άλλο λές και
την είχαν λυώσει. Στο άδύνατο
πρόσωπο της έβρεγγαν μονάχα με-
γάλα, παραπονιάρικα, τά γαλανά
της μάτια.
"0 Μιχάλης Κοντός είχε έλθει να
κάμει μια τυπική έπίσκεψη στους
γονείς της.
Στην άρχη, δέν τόν έκασοδέχθη-
καν. Άλγο-άλγο όμως, έβλεπε με
άνησυχία πώς 0 πατέρας της όλο
και έζητούσε την συντροφία του πιο
πολύ. Και — πράγμα σπανιότατο
για τό κλειστό σπυτικό τους — τόν
είχε καλέσει τραπέζι, σήμερα που
ήταν Χριστούγεννα.
— Για να μη μέινετε μόνος τέ-
τοια μέρα, τό είχε εύγενικά.
— Όταν μιλούσε με τούς γονείς
της, δέν έχαναν την εύκαρία να
της τόνισουν πώς είναι πολύ πλού-
σιος, πώς φαίνεται καλόκαρδος και
προσευτικός, πώς οι πιο εύτυχι-
σμένοι γάμοι είναι αυτοί που στη-
ρίζονται σέ γερή οικονομική βάση,
και γίλια-δυό άλλα σοφά και κοι-
νά λόγια.
"0 φόβος της μήν της πούνε καμ-
μιά μέρα σοβάρα πώς πρέπει να
πάρη τόν Κοντό, την έβασάνει όσο
κι' οι άλλες της άγονίες. Είχαν
συναντηθι πολλές φορές με τό Μι-
χάλη Κοντό, κάθε μέρα σκεδόν στο
καταφύγιο. Οι συναγερμοί ήταν
συχνοί. Τις περισσότερες φορές 0-
μως δέν άκούγονταν άεροπλάνο.
— Ετοιμή! έπτε η "Όλγα έκείνη
τό πρωί τών Χριστουγέννων. Πάμε
να πάρωμε και τη μητέρα σου, Μα-
ρίνα.
Την ώρα που άνοιγαν την πόρτα
της Βέρα, ένας τρομερός κρότος
άκούστηκε.
— Παναγία μου! έφώναξε η μη-
τέρα, τί ήταν αυτό;
Την άπάντησε της την έδωσε άλ-
λος ένας τέτοιος κρότος, κι' έπειτα
άμέσως κι' άλλος. "0 Στέφανος πα-
ρουσιάσθηκε με τά νυχτικά του,
χλωμός.
— Βομβαρδίζουν, έπτε. Δέν έπρό-
φθασε να σημάνη συναγερμός.
— Έκείνη τη στιγμή άρχισαν οι
σειρήνες τό πένθιμο τους ούρλια-
σμα, σάν μαίνεται που θρηνοϋσαν
πίσω από κανένα νεκρό.
Για μία στιγμή, έμειναν σάν κοκ-
καλωμένοι όλοι.
— Παναγία μου! Έκανε η Βέρα.
Τι να κάνουμε; Νά πάμε στο κα-
ταφύγιο;
— Νά! Χτυπάει τό κουδούνι μας!,
έφώναζε η "Όλγα.
Πραγματικά, πεσμένο από κάποιο
χέρι φοβισμένο, χτυπούσε στριγγό
τό κουδούνι.
— Τρέξε στο καταφύγιο κι' έγω
θ' άνοίγω, έπτε 0 πατέρας.
Οι γυναίκες, σκυβόντας τά κεφά-
λια τους, έτρέξαν και χώθηκαν στο
καταφύγιο. Βρισκονταν εκεί κιόλας
οι έννομισσάι του κάτω πατάμα-
σι, και σέ λίγο όρμησαν μέσα, κε-
ραμμένοι, η γυναίκα με τό μαρδ, οι
άλλοι γειτόνες, και τελευταίος 0
Μιχάλης Κοντός.
— Η φωνή του άκούστηκε ήρεμη:
— "Ησυχία!... Μη φοβάσαστε!
Δέν θα πάθωτε τίποτε. Είναι στε-
ρεά ή ύποπτηλώσις. Άν πιά έλθη
καμιά βόμβα από τό κεφάλι μας, έ-
τότε, είναι τό πρώτο λαχείο!...
— Έγέλασε, είχε τό κουράγιο να
γελήσει, ενώ οι άλλοι έννοιασαν ένα
κενό μέσα τους. Η Μαρίνα, στη
γωνία της, έσφιγγε τά χείλη της
γιονία της, μέσα της τό παιδί να
πιδά, λές και καταλάβαινε κι' αυ-
τό την κρίσιμη στιγμή.
"0 βόμβος κάποιου άεροπλάνου
άκούστηκε σιμά.
— Τώρα είναι φόβος, έπτε σοβα-
ρός 0 Κοντός.
— Όλοι έσκυον μηχανικά τά κε-
φάλια τους. Κι' άξαφνα, οι είκοσι
άνθρωποι που βρισκονταν στο κα-
ταφύγιο έγιναν για μία στιγμή μία
μάζα. Μ' έναν δαιμονιόμένο θόρυ-
βο, τινάχτηκαν τά παντζούρια κι' η
πόρτα. Τά έβλεα τού καταφύγιου έ-

κλονίσθηκαν συθέμελα και πήραν
ένα παράξενο σχήμα. Στο μισοκό-
ταδο της αούγης, τά χώματα σηκά-
θηκαν και σκοτεινίσαν για δύο
λεπτά τόν άέρα. Μιά στριγγιά φω-
νή άκούστηκε.
— Τό παιδί μου!...
— Έπέρασαν άκούσι- λίγα δευτερό-
λεπτα έρωατικά. Έξω άκούγονταν
πολλοί δαιμονιόμενοι κρότοι. Έπτε
τέλους, μέσα στο τσίρισμα και
στους βόγγους, ύψώθηκε μία ήρεμη
φωνή:
— Μη φοβάσαστε!... Έπαθε κανείς
τίποτε;...
— Ήταν 0 Μιχάλης Κοντός.
— Η άτύμοφαιρα είχε καθαρσίει,
κι' αυτός, όρθιος μέσα στα έρεί-
πια, έκύτταζε γύρω του. Η Μαρί-
να ήταν πεσμένη από χόμα, άνικα-
νη να σάλεψη από τόν τρόμο.
Σέ μία στιγμή, έννοιασε δύο χέ-
ρια δυνατά να την σηκώνουν. Και
μία φωνή τρυφερή στο αύτι της:
— Έπαθε τίποτε;...
— Πρώτη φορά της μιλούσε στον έ-
κείνο, πρώτη φορά την άγγιζε. Προ-
σάθηκε να σηκωθί και τό κατά-
φερε.
— Όχι, άποκρίθηκε. Μά οι άλ-
λοι;...
— Ένας-ένας σηκώνονταν οι άλ-
λοι. Πρώτος 0 Στέφανος. Με τό
νυχτικό σκονισμένο, με τό πρόσω-
πο του μελανό. Κοντά του άγκομα-
χούσε η γυναίκα του, και πιο πέρα
η "Όλγα κρατούσε τό χέρι της, που
ήταν ματωμένο.
Κι' ενώ όλοι έκύτταζαν γύρω,
άκούστηκε πάλι στιγμή η φωνή
μιας γυναίκας:
— Τό παιδί μου!...
— Ήταν η νέα γυναίκα που είχε
τόν άνδρα της στον πόλεμο. Σκυμ-
μένη σέ μία γωνία, με τά μάτια
θρόναινα, τρελλά, κρατούσε στα
χέρια της δύο παιδιάκια ποδαρά-
κια. Δυό ποδαράκια με τριαντα-
φυλλιά καλτσάκια... Τίποτε άλλο.
Και τά μάτια της έκύτταζαν μια
αυτή τά ποδαράκια, και μια ένα
αίθερο μεγάλο, πεσμένο από κά-
που. Και κάτω από τό αίθερο έτρε-
χε ένα αλάκι αίμα...
Μιά κορυφή φρίκης βγήκε άπ' έ-
λων τό στήθος. Πρίν προφθάσι 0
μας κανένας να βοηθήση τη δυστυ-
χημένη, μία άλλη κραυγή, τούς έ-
κανε όλους να άνατριχιάσουν:
— Φωτιά!
Πετάχτηκαν όλοι στον κήπο. Η
αούγη ήταν κόκκινη, σάν κήπο. Τε-
ράστιες φλόγες ύψωνονταν. Τό
σπίτι τού Ρέντη, χτυπημένο από
βόμβα μέσα στην καρδιά, είχε σω-
ριστή και τώρα καίγονται.
Πιο πέρα, κατά τό λιμάνι, φαί-
νόταν μια άλλη τεράστια πυρκαϊά.
— Η Μαρίνα έπιασε τά χέρια της
σάν να ζητούσε βοήθεια... Έκανε
μερικά βήματα, κι' άξαφνα, όλα έ-
σβησαν εύρω της. Σαν σέ δυερό
μονάχα είχε την έντύπωση πως την
άρπαξαν, πρίν να πέση, δύο χέρια
γέρα.
Είχε πιά έξημερώσει. Στις έκκλη-
σιες, τά κερά, άναμμένα, έπρόμε-
ναν τούς πιστούς που θα γιορτά-
ζαν τη γέννηση τού Θεού της άγά-
της. Μά οι άνθρωποι έτρεχαν,
χλωμοί, άλαιοι, κι' έβρυναν φω-
τιά, και έζαβαν πληγωμένους ά-
πό τά έρείπια. Κι' άνάμεσα στους
είκοσι πληγωμένους που έπέρασαν
στούς δρόμους, ήταν μικρή πολι-
τείας κάτω από τόν χριστουγε-
νιάτικο ήλιο, έπέρασε κι' ένα μο-
ροδάκι όγχο τμηνών, νεκρό. Τό
πρόσωπό του ήταν κέριο, οι χρο-
σές μπουκλές του αίματοβόμενες,
και τό άσπρο πανί που έτύλιγε τά
κοιμένα του ποδαράκια, βούτημέ-
νο στο αίμα.
Πίσω του, μια νέα γυναίκα γε-
λούσε, γελούσε σπαρτακτικά.
— Ήταν η μάνα... Κι' 0 άνδρας
της έλειπε μακριά, σ' άρβανίτικα
βουνά.
Πρόσφυγες.
— Ήταν η δεύτερη μέρα τού Σα-
ράντα ένα. Στο σπύτι της "Όλγας,
όλη η οικογένεια Ρέντη, μαζεμένη,
προσπαθούν να μιλήση, να συνεν-
νοηθούν για τά πιο έπείγοντα προ-
βλήματα. Μά δέν ήταν κι' εύκολο
πράγμα αυτό. Οι γλώσσες, λές κι'
είχαν παραλύσει από τόν τρόμο και
τά μυαλά ήταν κι' αυτά σάν στα-
ματημένα. "0 Στέφανος φορούσε
τις πυτζάμες του. Μ' αυτές τόν είχε
βρή ή καταστροφή. Μ' αυτές έ-
μενε ακόμη τίποτε δέν είχε σωθί
από τό νοικοκυριο. Ούτε οι τοίχοι,
ούτε τά έπιπλα, ούτε τά ρούχα...
"0,τι δέν είχε χαλάσει ή βόμβα...
άπολείπεισθε ή φωτιά. Οι άντρες
κι' οι πυροσβεστές δέν μπόρασαν
να κάμουν τίποτε άλλο παρά να

Ο σύμβουλος της καρδιάς

27^{ον}. Είναι σφάλμα ή περιφρόνησις

Κύριε,
Είμαι τριάντα χρόνων. Είμαι παν-
δομένη έννά χρόνια, είμαι μητέρα
τέσσερα χρόνια, θάπρεπε ναύουν ένυ-
χισημένη. Πανδρεθήκα από έρωτα κι'
άγαπώ πάντα τόν άνδρα μου. Μου λεί-
πει όμως μία άτύμοφαιρα και βίοςκα
έτσι τό να ζούμε έτσι μόνοι, οι τρείς,
είναι καμιά φορά άνιαρό. Θάδελα να
είχα φίλες που να μ' αγαπούν και δέν
έχω γιατί έκτός από τόν άνδρα μου
και την κορούλα μου, κανένας δέν έπι-
ζητά την συντροφία μου σ' αυτήν έδώ
την έπαρχιακή γωνιά. Κοντά σ' όλες
τις γνωριμιές μας, νοιώθω τόν έαυτό
μου σάν έξνο, σάν μεταπολιτισμένο. Οι
γνωστές μου μ' έννοχλουν, έχουν λόγια
που με πειράζουν, με λυπούν και με
κάνουν να κλείνωμαι στον έαυτό μου.
Χθές έπέρασα τό άπόγευμα μαζί με
νεαρές φίλες μου. Έγύρσια θλιμμένα
μέχρι δακρύων. Ώστόσο, 0 καιρός ή-
ταν καλός, έπαίξαμε τένις, ή κόρη μου
διδασκάλεσε πολύ με κοριτσάκια της ή-
λικίας της. Ποσό άνοστού έμως μού
φάνηκε αυτό τό άπόγευμα κοντά σέ γυ-
ναίκες τόσο προσωπικές, τόσο λίγο ά-
γνωστές.
Κυρία,
Είμαι ύποχρεωμένος ν' άπομακρυ-
θώ μαζί σας από τη συνθηθωμένη έ-
πικοινωνία μου στις γυναίκες, κι' επειδή
δέν άποχωρίζομαι την ίσως χμαίρι-
κή ιδέα μου να ύποδειξω σ' αυτές τό
όρομο της έντιμίας, είμαι ύποχρεω-
μένος να παύω ελκινιόνει σέ μία γυ-
ναίκα, η οποία άλλωστε έχει άρκετό
πνεύμα για να τό καταλάβη.
— Άν έδωμοσίουσα τό μισό σχεδόν
γοράμια σας, που ήταν άρκετά μεγα-
λό και ξεπέρασα τό συνηθισμένο
πλαίσιο, τό έκαμα γιατί οι λεπτομέ-
ρειες που μού δίνει συμβάλλουν όλος
στο φανέρομα ενός έλαττώματος που
δέν είναι δυστυχώς τόσο απάνω όσο
νομίζετε: της γυναίκας έπτερο-
πίας και της συνεπείας της: της πε-
ριστονήσιας για τις άλλες γυναίκες.
— Έπιθυμείτε πολύ, μου λέτε, νάχε-
τε φίλες; ν' αγαπηθήτε από εκείνες
που σας περιστοιχίζουν και σας κά-
νει έκκλησι, που δέν σας έπιτητεί
καμμία. Έγώ δέν έκκλητίζομαι κα-
θόλου και συλλογίζομαι μάλιστα ότι
κανένας άκριβός ό,τι χρειάζεται για
να τις άπομακρύνει. Είναι βεβαίωτα-
τον ότι πολλές γυναίκες είναι λίγο έ-
πιπόλαιες ή, όπως λέτε, τόσο λίγο
άλληλπαθείς από τόν έαυτό τους.
— Έχουν όμως άλλες άρετές: εύδοκί-
α, άδράς, άποστήσι λόγου, χάρη, κι'
έσ' όσον αλθάνανσε τόν έαυτό
σας άρκετά άνώτερο από τά έλαφρά
αυτά πλάσματα, έσείς πρέπει να προ-
σαρμοσθήτε στην άδυναμία τους. Υ-
ποτιμώντας τις φίλες σας σ' όλα όσα
λένε, δέν έχετε καμμία πιθανότητα
να προκαλέσετε τη συμπάθειά τους.
— Ένώ ή άλήθειά εύγνεία, η εύγ-
νεία τών παλαιών άνοστοκρατών, ή-
ταν να μη φαίνονται ποτέ άνώτεροι
από τό πρόσωπο με τό όποιο είχαν
να κύνουν.
— Ασφαλώς δέν θα προσελκύσετε τη
συμπάθειά τών φιλενάδων σας έπε-
ρηκτών την καθή των συνήτων
τους, έτσι κι' άν τό μόνο που σέ-
πτεσθε είναι να κοιμηνταίστε μαζί.
— Είπατε τόν κήπο; ρώτησε 0
έξερφαι 0 Στέφανος λές και είχε ση-
μασία αυτή τη στιγμή 0 κήπος.
— Τόν έβλεα, άποκρίθηκε η "Όλγα.
Είμαι έντελώς καμένος κι' αυτός.
— 0!...
Τά ρυτιδωμένα μάτια τού παληοδ
καθηγητού έδάκρυσαν. Δέν έπτε τί-
ποτε άλλο. Άλλά κάτι έρράγιστο
μέσα στη καρδιά τόν δικάν του,
γιατί ήθεσαν καλά πώς άπ' όλο τό
σπίτι, άπ' όλα του τά καλά, που
είχαν χαθί, 0 κήπος τούκαιγς πιο
πολύ την καρδιά.
— Η Βέρα είχε δειλά:
— Στέφανε... Πρέπει να σκεφθώ-
με... Τί θα γίνωμε... Θά σωθούν
τά λίγα τά λεπτά που μ' έφώτισε
0 Θεός με πάρο στην τσάντα μου...
"Όλη μας ή περιουσία πάει...

πληγμένους από τόν έαυτό τους!
Με κρίνουν άσχημα, πολύ εύκολα,
γιατί μού άρέσει να συζητώ σοβαρά,
συχρά με τούς συζήτους τών φιλενά-
δων μου. Οι άνδρες είναι βήθυτεροι
από τις γυναίκες, πιο πολύ διατεθειμέ-
νοι για ένδιαφέροσες συνομιλίες. Μο-
λαταύτα, είμαι εύθετα, άπέσπυα πάν-
τοτε τά λόγια που, τά έννοιαθα ότι ή-
σαν έκούμα να γεννηθούν καί άλλο.
Δέν μού κάνουν έντύπωση, όλοι μού
είναι περισσώτεροι μ' από άδιαφορία
τούς περιφρόνω λίγο.
"0 θανωμοός μου πηγαινει μόνο σέ
διαβατικά πλάσματα, που τά γνωρίζω
τυχαία, που είναι όλα άνώτερες προσο-
πικότητες, με τις όποιες μονάχα κα-
τορθώσε να έξωτερικευθώ, πούμα
που έκαμε μιάν άπ' αυτές να πη:
— Γνωρίζουθα μόλις λίγες ώρες κι'
έχω την έντύπωση ότι έλοθε ή καλύτε-
ρη φίλη μου». Δέν είμαι, λοιπόν, ά-
νόητη.
Κύριε, συμβουλεύστε με, πότε μου
τί πρέπει να κάμω για να μ' αγαπή-
σουν, να μ' έντιμώσουν και να μ' έπι-
ζητήσουν. Θά τώδελα τόσο πολύ!...
Παραπονεμένη Περιοτέρα.
...
τους για ένδιαφερόντα πράγματα
Χωρίς καν να ληφθούν ύπ' όψιν τά
αίσθηματα έηλοτύπιας που αυτό
μπορεί να προκαλέση στις φίλες σας,
ύπάρχει στην περιφρόνηση από μέ-
ρους σας για τη συνομιλία τους και
στην προτίμησι που δείχνετε στη συ-
νομιλία τών συζήτων τους καί τό
ταπεινωτικό, που καμμία γυναίκα
δέν θα σέ τό συγχωρήσει.
— Έχετε δίκιο, ές άλλο, να τονί-
ζετε τις γνώσεις σας και την προτί-
μησι σας στα άνώτερα πρόσωπα. Είναι
μεγάλο καλό για σας που σας έδωσε
ή μοίρα αυτά τά χαρίσματα, δέν είναι
όμως άρετός λόγος για να περιφρο-
νείτε εκείνες που δέν τά συμπερί-
φέρουν.
— Αλλά πού βρίσκεται, άσφαλώς δι-
κάως, κατώτερες σας από πεδίο τό
ανέναντος, είναι ίσως άνώτερες σας
στο πεδίο της καρδιάς. Σας λείπει
προφανώς μία άνθρωπινή εύαισθη-
σία που να σας έπιτρέπη να έκτιμή-
σετε έαφίως τόν χαρακτήρα τώσαν
άνθρώπων που περιφρονείτε.
— Κι' άπό θέλετε να μ' έρωτήσετε
τί πρέπει να κάμειτε να σας έ-
κτιμήσουν και να σας έντιμώσουν, θα
σας πώ ότι πρέπει να κάμειτε άκρι-
βώς τό αντίθετο άπ' ό,τι κάμειτε ός
τώρα, δηλαδή να πεισθήτε ότι έχετε
άκομη πολλά να μάθετε, να κυττά-
ζετε με ελκινιόνει έπισεικία τις γυ-
ναίκες που σας περιστοιχίζουν και
να μην πιστεύετε πάρα πολύ στην ά-
είρεσση κοκκαία τών ευφώνων κο-
ρίων.
— Έκείνη που σας σώζει, κυρία, είναι
που δέν βρίσκεται μέσα σας μια χαρά
επαρκή για να ύποπτεσθε μιάν ύπερ-
οπτική μοναξιά. Αισθάνεσθε άκομη
την ανάγκη να σας άγαπούν. Με τόν
άνδρα σας, με τό παιδί σας, με τί
νεαρές κυρίες που σας περιστοιχί-
ζουν, είναι μία έπιθυμία που μπόρει
να πραγματοποιηθί, άν άρξιστε να
τούς αγαπάτε έσείς ή τίδια
SAIN - PPE
...
"0 Στέφανος με τά μάτια στηλω-
μένα στο πάτωμα, έπανάλεβε σάν
ήχώ!
— Όλη μας ή περιουσία πάει.
— Έσκέφθηκα, έπτε η Βέρα, μή-
πως θα μπορούσε να έργασθί η Μα-
ρίνα. Για λίγον καιρό, όσπου να
στρώσουν τά πράματα, όσπου να
μάς δώσουν κάποιαν άποζημίωση, να
όρθωποθήσωμε.
"0 τρώος έζωγραφίσθηκε στα
χαρακτηριστικά της Μαρίνας. "0
πατέρας τόσοσο έπανάλεβε άφρη-
μένος:
— Ναί, ίσως θα μπορούσε να έρ-
γασθί...
— Στέφανε, ίκέτευσ η Βέρα. Φρόν-
τιζε γι' αυτό. Είναι ή μόνη σωτη-
ρία πού βλέπω τώρα, πρόχειρη. Άλ-
λώς θα χαθώμε, θ' άναγκασθώ.
Με σέ λίγο να ζητιανεύω.
— Η Μαρίνα είναι άδύνατη, στε-
νοχωρημένη, πώς θα έργασθί; έπέ-
ταξε η "Όλγα.
— Στά λόγια αυτά, 0 Στέφανος σά
να ήπρε φωτιά. Είπε με τό συνηθί-
σμένο του άσπυρό ύφος:
ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: ή συνέχεια.

180N — *Ερνέστ... Δοτε ο ει-
σαγγελεύς Ρενώ είνε...
— Πατέρας σου, είνε ο νέος, σφίγ-
γοντάς της στοργικά το χέρι.
— Ο!...
Δέν υπέροσε νά πη τίποτε άλλο
ή νέα γυναικί.

— Έλα μὴν τρέμης, ἔκαμε ὁ Ἐρ-
νέστ μιλᾶκά. Τώρα τὰ ξέρεεις ὅλα.
Ξέρεις πὼς ὁ Κλάυντ Ρενώ είνε
πρώτος σου ἐξάδελφος. Ξέρεις ὅτι
ἡ μητέρα σου δέν ἦταν ἀνάξια γυ-
ναίκα. *Έλα, μὴν κλαῖς καὶ μὴν
τρέμης.

— Ο πρόεδρος ἐκάθησε σαστισμένος
κάμποιση ὥρα. *Άξαφνα, ἐχτύπησε
νευρικός τὸ κουδούνι. Ἡ φωνή του
ἀκούστηκε ταραχμηνή:

— Τὸ δικαστήριο ἀποσύρεται γιὰ
νὰ συσχεθῇ.

Οἱ ἑνωκοὶ σηκώθηκαν, ὁ κόσμος
ἐμῆλθε ἐλεύθερος.

— Ἐμεῖς πρέπει νὰ περιμένωμε
ἐδῶ, εἶπε ὁ Ἐρνέστ. Δέν πιστεύω
νὰ ἀργήσουν.

Τοσοῖς ἡ Ἀλία τὸ χέρι.
— Ἀλία, ψιθύρισε αὐτός. Μαῦχεις
κάκια πού ἐμπρόσθρια τὸ μουσικό;
Μήπως σοδκαμα κακό; Εἶχε δίκη
ἡ μητέρα σου πού θέλε νὰ μὴν ξέ-
ρης ἀκούη τὴν ἀλήθεια; Μήπως ἡ
ἀλήθεια αὐτὴ εἶνε πολὺ βαρεία γιὰ
σένα;

— *Οχι, ψιθύρισε ἡ κοπέλλα γλυ-
κά. Ἐρνέστ, δέν ἔχω λόγια νὰ σοῦ
ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη μου.
Στάθηκεν κατὰ παραπάνω ἀπὸ φί-
λος, ἀπὸ ἀδελφός, ἀπὸ σύζυγος γιὰ
μένα. Μὲ ἔσωσε καὶ σὺ ζεις καὶ
τὴν μητέρα μου. Δέν ξέρεις πόσο
σ' ἀγαπᾷ, Ἐρνέστ.

Τὸ χεράκι τῆς παγωμένο, ἐχώ-
θηκε στὴ ζεστὴ τοῦ φοῦτα.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι εὐτυχισμένος,
εἶπε ὁ Ἐρνέστ, ἀνασαινοντάς με
ἀνακούωσι. Βῆκε ἕνα βάρος ἀπὸ
τὸ στῆθος μου. Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού
ἔξω, καὶ πάλι, δέν ἔχω ἥσυχία.
Ἀλία. Κάθε μέρα ἐλέγα πὼς ἔκανα
ἐγκλημα νὰ μὴν τὸ μαρτυρῶ. Μὰ
πάλι, εἶχα δώσει τὸ λόγο μου.

— Καὶ ἡ μητέρα θὰ σ' εὐγνωμονῇ,
εἶπε ἡ Ἀλία γλυκά. Ὁ κατὰβλη
δοσε μὲ ἔσωσης καὶ μένα. *Ο Ἐρ-
νέστ! Μοῦ κοίμας τὸ μεγαλύτερο ὁ-
ρὸ πού μποροῦσε νὰ μὲ καίη, καὶ
μοῦ χάρισε τὴν μάνα μου. Δέν εἶ-
μαι ὁραφαν. Δέν φαντάζεσαι πὸς
πονοῦσα ἀπὸ μικρὴ μὲ τὴν ἰδέα ὅτι
εἶμαι ὁραφαν.

Τοῦ ἐλάττωσε τὸ χέρι με λατρεία.
Μετά κάμποιση ὥρα, μπήκαν πάλι
οἱ δικαστὴ στὴν αἴθουσα. Ὁ πρόε-
δρος ἐδίαζε τὴν ἀπόφασι:

— Ἀθά ν' ἡ κατηγοροῦμεν!...
*Έλαβαν οἱ ἑνωκοὶ ὁπ' ὀνι δλα
τὰ ἐλαφρυντικά. Καὶ ἡ ἐτυμηγορία
τοὺς ἦταν ἀνθρώπιν.

— Ο κόσμος ἐχειροκρότησε. Ἡ Ἀ-
λία ἐξεφώνεσε ἀπὸ τὴν χαρὰ της. Ἡ
Μάρθα ἔμεινε ὁλοσθὴν στὴ θέσι της,
σάν ἀγαμία. Ὁ ἀστυνομικός τὴν
ἐτράβηξε σιγά καὶ τῆς ψιθύρισε μὲ
χαμόγελο:

— Ἐλάτε μέσα!

Μπήκε πάλι μέσα σ' ἕνα δωμάτιο
τοῦ δικαστηρίου ἡ Μάρθα. Ἐνόνιζε
πὼς πατούσε ἐπάνω σὲ βαμβάκι.
Ἦταν μουδιασμένη ὁλόκληρη. Δέν
ἤξερε πῶρα τί ἀνοίγονταν μπροστά
της. Αὐτὴ ἡ ἐλευθέρια πού τῆς ἐ-
χάριζον, δέν ἤξερε πὼς ἀκριβῶς
νόημα εἶχε γι' αὐτήν.

Δέν ἐπρόφθασε ὅμως νὰ μπῇ στὸ
δωμάτιο κι' ἐνοίμας δυὸ δυνατὰ
νεανικά χερίνα νὰ τὴν ἀγκαλιάσουν.
*Ένα μελαχροινὸ κεφάλι ἐχάθηκε
στὴν ἀγκαλιά της, καὶ μὴ φωνή,
πνιγμένη στοὺς λυγμούς, τῆς εἶπε
τὴ λέξι πού εἶχε ὀνειρευθῇ ἐπάνω
ἀπὸ ἑκαὶ χρόνια ν' ἀκούση:

— Μαμά!

Ἡ Ἀλία ἐκλαίγει. Δέν ἐχόρταινε
νὰ λήσ αὐτὴ τὴ λέξι: *Μαμά. *Κι'
ἡ Μάρθα ἐσφίγγει τὰ χερίνα της,
κοκκαλιάρικα, ἐπάνω ἀπὸ τὸ δυνα-
τὸ κορμὶ τῆς κόρης της καὶ δέν
μποροῦσε νὰ πῇ μὴ λέξι. Δάκρυα
βουβὰ κυλοῦσαν στὰ μαγουλά της.
Ἡ Ἀλία, με τὸν ῥομπτικὸ της χα-
ρακτήρα, πῆρε πρώτη κάποια ψυ-
χραΐα γιὰ νὰ πῇ:

— Μαμά... Πές μου κατὶ, πές μου
μὰ λέξι... Μὰ ἤξερες πόσο σ' ἀ-
γαπᾷ!... Πόσο ἔμαθα νὰ σ' ἀ-
γαπᾷ!

Ἡ Μάρθα ἐπέσπεσε τὰ χερίνα της
στὰ μαλλιά της κοπέλλας. Κι' εἶπε
σιγά.

Νὰ εἶσαι εὐλογημένη... Δέν ἐχόρταινε
ἀπὸ αὐτὲς τὲς δυὸ ἀπλὲς λέ-
ξεις ἐκλεινόνταν ὅλο τὸ δράμα τῆς
ζωῆς της. Πάντα ἔτρεμε καὶ ποθοῦ-
σε αὐτὴ τὴ στιγμή. Τὴν εἶχε φαν-
τασθῇ πολλὰς φορές. Τὴν εἶχε ἡ
Ἀλία στὴν ἀγκαλιά της, καὶ νὰ
μπορῇ νὰ τὴν φωνάζει κόρη της.
Ἀλλά, ἐνῶ ἄλλες φορές ἔβλεπε μὲ-
νο τὴν χαρὰ αὐτῆς τῆς σκηνης, τίς

Τὸ δράμα μιᾶς πονεμένης μητέρας

περισσότερες φορές ἔβλεπε μιὰ Ἀ-
λία ἐπαναστατημένη. Μιὰ Ἀλία νὰ
τὴν κυτάξῃ σκληρά, νὰ κληθῇ, νὰ
κάνη παραπάνω στὸ Θεὸ γιὰτὶ νὰ
εἶναι αὐτὴ μητέρα της...

Τώρα, πού ἡ κόρη της τὴν ἀγκά-
λιαζε τρυφερά, ἐνοίμασε τέτοια εὐ-
τυχία ἡ Μάρθα, πού ἐτράμαζε. Τὰ
χειλὴ της, εὐλογώντας τὴ μικρὴ,
ἐξέφραζαν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη
της πρὸς τὸ Θεό. *Ο Ἐρνέστ στε-
κόταν παραμέρα μὲ μάτια βουρκω-
μένα. Μόσα στὸ δωμάτιο ἦταν πέν-
τε- ἔξη ἄλλοι ἄνθρωποι, ὁπλᾶλη-
λοι τοῦ δικαστηρίου, πού ἐκῶτα-
ζαν κι' αὐτοὶ μὲ συγκίνισιν.

*Άξαφνα, ὅλοι ἐσάπνασαν. Τὰ μά-
τια τοὺς ἐγύρισαν πρὸς τὴν πόρτα.
Ἐκεῖ, ψηλός, σοβαρός, στεκόταν ὁ
δικαστικὸς Ρενώ. Ἡ φωνή του ἀ-
κούστηκε βαρεία.

— Θέλω νὰ μείνω μόνος με τὴν
κατηγορουμένη καὶ τὴν οἰκονόμειά
της.

— *Ολοι οἱ ξένοι ἔφυγαν.

Στὸ ἀκουσμά τῆς φωνῆς του, ἡ
Μάρθα ἀνατριχίασε κι' ἐσφίξε τὴν
κόρη της στὴν ἀγκαλιά της.

— Μάρθα, εἶπε ὁ Μαρσέλ Ρενώ μὲ
φωνὴ σιγανή. Δέν ξέρω ἂν θὰ βρῆς
στὴν ψυχὴ σου ποτὲ κάποια δικαιο-
λογία γιὰ τὴ δική μου διαγωγή, καὶ
κάποια συγγνώμη. Ἀλλά θὰ μὲ ἐ-
πιτρέψῃς τοῦλάχιστον μιὰ φορὰ νὰ
ἀγκαλιάσω τὴν κορὴ μου;

Ἡ Ἀλία πετάχτηκε ἀπὸ τὴν ἀγκα-
λιά τῆς μητέρας της. Τὰ μάτια της
εἶχαν τὴν παλιν, ἐπαναστατικὴ
φλόγα. Εἶπε γρήγορα:

— Δέν σὰς γνωρίζω, κύριε! *Αν

ἐλίσσαστε πατέρας μου, ἔπρεπε νὰ
ἐπιστάσθε πὺ νόμις στὴ ζοή
προσαιοσάθε νὰ γνωρίζω κι' ἐγὼ
μου. ἔπρεπε νὰ γνωρίζω, σάν ὅλα
ἀπὸ μαρὸ τὸν πατέρα μου, σάν ὅλα
τὰ παιδιὰ. *Οταν εἶπα, χωρίς
σας, δέν ὑπῆρχατε. Σήμερα, χωρίς
σας, δέν ὑπάρχετε. Στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ
στον ἥρωϊ-
σμό της μητέρας μου, δέν ἔχω τὴν
ἀνάγκη σας.

Μιὰ πτυχὴ πικρὴ ἐσχηματισμένη
γύρω ἀπὸ τὰ χεῖλῃ τοῦ εἰσαγγε-
λέως.

— Παιδί μου, εἶπε, δέν ἐρχομαι
νὰ σοῦ παρουσιασθῶ σάν προστά-
τη. Ἀλλά ὁ φυσικὸς νόμος εἶναι
ἀνώτερος ἀπ' ὅλα. Δέν μπορεῖς νὰ
ἐμποδίσῃς τὴν καρδιά μου νὰ σκιρ-
τάει ἐπὶ τὴν καρδιά σου, τώρα πού
τὴση τὸρα πού βλέπω, τώρα πού
λέω, πὼς εἶσαι ἕνα νεομῆτι δικό
μου. Καὶ δέν μπορεῖς νὰ μ' ἐμπο-
δίσῃς νὰ κλαῖω τὰ χρόνια πού ἔχα-
σα τὴν εὐτυχία νὰ σὲ φωνάζω
παιδί μου.

Ἡ φωνή του εἶχε ἕναν τόνον ἀν-
θρώπιν. Ἡ ἔκφρασις τῆς Ἀλίας
ἐμαλκάθηκε.

— Ἀλία, εἶπε ἡ Μάρθα ἀχνά. Δέν
μπορεῖς ἐγὼ νὰ κρίνης πὺ αὐστηρά
τὸν πατέρα σου ἀπ' ὅτι τὸν κοίνω
ἐγὼ, ἀπ' ὅτι τὸν κρίνω ὁ Θεός.

Βλέπεις, ὁ Θεός ἔφερε εἶσαι τὰ πράγ-
ματα, γιὰ νὰ τοῦ χάριση τὴν εὐχα-
ρίστησι, ἔστω καὶ ἀργά, νὰ γνω-
ρίσῃ τὸ παιδί του. Μὴν τοῦ ἀρνῇ-
σαι ἐγὼ τὴν εὐτυχία νὰ πέσης στὴν
ἀγκαλιά του καὶ νὰ τὸν φωνάζῃς
πατέρα.

Ἡ Ἀλία ἐδίστασε μιὰ στιγμή. Ἡ
ὀρμητικὴ τῆς φύσις τὴν ἐβόηθησε
πάλι. Μὲ μίαν κίνησι ἀποραιοσική,
ἤρθε κοντὰ στὸν χλωμό ἄνδρα, καὶ
προτεινόντας τὸ μέτωπό της, εἶπε
ἀπλά:

— *Αφοῦ σὰς συγχωρεῖ ἡ μητέρα,

δέν μπορῶ πραγματικά ἐγὼ νὰ φα-
νῶ πὺ ἀδυσώπητη. Μπορεῖς νὰ μὲ
φιλῆσεις, πατέρα.

— Ο Μαρσέλ Ρενώ ἀκούμπησε τὰ
χεῖλῃ του στὸ μέτωπο τῆς κόρης
του. Ἐνα δάκρυ ἐτρεμούλιασε στὰ
βλέφαρ του. Ἐγύρισε, ἀλλά ὅλοι
ἐπρόφθασαν καὶ εἶδαν τὸ δάκρυ νὰ
ἐκπύρηνται ἀπὸ τὸ μάτι.

Ἡ Ἀλία ἐδίστασε μιὰ στιγμή. Ἡ
ὀρμητικὴ τῆς φύσις τὴν ἐβόηθησε
πάλι. Μὲ μίαν κίνησι ἀποραιοσική,
ἤρθε κοντὰ στὸν χλωμό ἄνδρα, καὶ
προτεινόντας τὸ μέτωπό της, εἶπε
ἀπλά:

— *Αφοῦ σὰς συγχωρεῖ ἡ μητέρα,

δέν μπορῶ πραγματικά ἐγὼ νὰ φα-
νῶ πὺ ἀδυσώπητη. Μπορεῖς νὰ μὲ
φιλῆσεις, πατέρα.

— Ο Μαρσέλ Ρενώ ἀκούμπησε τὰ
χεῖλῃ του στὸ μέτωπο τῆς κόρης
του. Ἐνα δάκρυ ἐτρεμούλιασε στὰ
βλέφαρ του. Ἐγύρισε, ἀλλά ὅλοι
ἐπρόφθασαν καὶ εἶδαν τὸ δάκρυ νὰ
ἐκπύρηνται ἀπὸ τὸ μάτι.

Ἡ Ἀλία ἐδίστασε μιὰ στιγμή. Ἡ
ὀρμητικὴ τῆς φύσις τὴν ἐβόηθησε
πάλι. Μὲ μίαν κίνησι ἀποραιοσική,
ἤρθε κοντὰ στὸν χλωμό ἄνδρα, καὶ
προτεινόντας τὸ μέτωπό της, εἶπε
ἀπλά:

— *Αφοῦ σὰς συγχωρεῖ ἡ μητέρα,

δέν μπορῶ πραγματικά ἐγὼ νὰ φα-
νῶ πὺ ἀδυσώπητη. Μπορεῖς νὰ μὲ
φιλῆσεις, πατέρα.

— Ο Μαρσέλ Ρενώ ἀκούμπησε τὰ
χεῖλῃ του στὸ μέτωπο τῆς κόρης
του. Ἐνα δάκρυ ἐτρεμούλιασε στὰ
βλέφαρ του. Ἐγύρισε, ἀλλά ὅλοι
ἐπρόφθασαν καὶ εἶδαν τὸ δάκρυ νὰ
ἐκπύρηνται ἀπὸ τὸ μάτι.

δέν ξέρω τί πρέπει νὰ σοῦ πῶ.

Πῆρε τὸ κοκκαλιάρικο χέρι της
καὶ τὸ ἔφερε στὰ χεῖλῃ του. Ἡ γυ-
ναίκα ἀνατριχίασε. *Ετοι ἀνατρι-
χίαζε πάντα, ὅταν τὴ φιλοῦσε καὶ
τότε. *Ενοίμας, μὲ φρίκη της, σὲ
μιὰ στιγμή, πὼς ὅλων αὐτῶν τῶν
ἐτῶν ἡ δυστυχία δέν εἶχε σβῆσει
ἀπὸ τὴν ψυχὴ της τὴν νοητεία αὐ-
τοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

*Ετράβηξε τὸ χέρι της καὶ τὸν ἐ-
κούταξε μὲ μάτια θολὰ ἀπὸ δάκρυα.
*Ο Ἐρνέστ ψιθύρισε στὴ Ἀλία:

— *Ας φύγωμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὸ
δωμάτιο γιὰ λίγο.

Κι' ἔμειναν μόνον ὁ Μαρσέλ Ρενώ
μὲ τὴ Μάρθα. Μόνον, μετὰ ἑκαὶ
χρόνια. *Οταν ἐν ἄλλοι ἀνοίξαν τὴν
πόρτα καὶ βῆγαν, τὰ πρόσωπά τοὺς
ἦσαν πὺ ἥρεμα. Κι' ἡ Μάρθα φαι-
νόταν νάχη κιάλας ἐξανεισμένη
πολλὰ χρόνια.

— Μήτέρα!... *Ω, πόσα χρόνια
ἐπέρμενες αὐτὴ τὴν εὐτυχία!

*Ο Ἐρνέστ ψιθύρισε στὴ Ἀλία:

— *Ας φύγωμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὸ
δωμάτιο γιὰ λίγο.

Κι' ἔμειναν μόνον ὁ Μαρσέλ Ρενώ
μὲ τὴ Μάρθα. Μόνον, μετὰ ἑκαὶ
χρόνια. *Οταν ἐν ἄλλοι ἀνοίξαν τὴν
πόρτα καὶ βῆγαν, τὰ πρόσωπά τοὺς
ἦσαν πὺ ἥρεμα. Κι' ἡ Μάρθα φαι-
νόταν νάχη κιάλας ἐξανεισμένη
πολλὰ χρόνια.

— Μήτέρα!... *Ω, πόσα χρόνια
ἐπέρμενες αὐτὴ τὴν εὐτυχία!

*Ο Ἐρνέστ ψιθύρισε στὴ Ἀλία:

— *Ας φύγωμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὸ
δωμάτιο γιὰ λίγο.

Κι' ἔμειναν μόνον ὁ Μαρσέλ Ρενώ
μὲ τὴ Μάρθα. Μόνον, μετὰ ἑκαὶ
χρόνια. *Οταν ἐν ἄλλοι ἀνοίξαν τὴν
πόρτα καὶ βῆγαν, τὰ πρόσωπά τοὺς
ἦσαν πὺ ἥρεμα. Κι' ἡ Μάρθα φαι-
νόταν νάχη κιάλας ἐξανεισμένη
πολλὰ χρόνια.

— Μήτέρα!... *Ω, πόσα χρόνια
ἐπέρμενες αὐτὴ τὴν εὐτυχία!

*Ο Ἐρνέστ ψιθύρισε στὴ Ἀλία:

— *Ας φύγωμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὸ
δωμάτιο γιὰ λίγο.

Κι' ἔμειναν μόνον ὁ Μαρσέλ Ρενώ
μὲ τὴ Μάρθα. Μόνον, μετὰ ἑκαὶ
χρόνια. *Οταν ἐν ἄλλοι ἀνοίξαν τὴν
πόρτα καὶ βῆγαν, τὰ πρόσωπά τοὺς
ἦσαν πὺ ἥρεμα. Κι' ἡ Μάρθα φαι-
νόταν νάχη κιάλας ἐξανεισμένη
πολλὰ χρόνια.

— Μήτέρα!... *Ω, πόσα χρόνια
ἐπέρμενες αὐτὴ τὴν εὐτυχία!

*Ο Ἐρνέστ ψιθύρισε στὴ Ἀλία:

— *Ας φύγωμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὸ
δωμάτιο γιὰ λίγο.

Κι' ἔμειναν μόνον ὁ Μαρσέλ Ρενώ
μὲ τὴ Μάρθα. Μόνον, μετὰ ἑκαὶ
χρόνια. *Οταν ἐν ἄλλοι ἀνοίξαν τὴν
πόρτα καὶ βῆγαν, τὰ πρόσωπά τοὺς
ἦσαν πὺ ἥρεμα. Κι' ἡ Μάρθα φαι-
νόταν νάχη κιάλας ἐξανεισμένη
πολλὰ χρόνια.

— Μήτέρα!... *Ω, πόσα χρόνια
ἐπέρμενες αὐτὴ τὴν εὐτυχία!

*Ο Ἐρνέστ ψιθύρισε στὴ Ἀλία:

— *Ας φύγωμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὸ
δωμάτιο γιὰ λίγο.

Κι' ἔμειναν μόνον ὁ Μαρσέλ Ρενώ
μὲ τὴ Μάρθα. Μόνον, μετὰ ἑκαὶ
χρόνια. *Οταν ἐν ἄλλοι ἀνοίξαν τὴν
πόρτα καὶ βῆγαν, τὰ πρόσωπά τοὺς
ἦσαν πὺ ἥρεμα. Κι' ἡ Μάρθα φαι-
νόταν νάχη κιάλας ἐξανεισμένη
πολλὰ χρόνια.

— Μήτέρα!... *Ω, πόσα χρόνια
ἐπέρμενες αὐτὴ τὴν εὐτυχία!

*Ο Ἐρνέστ ψιθύρισε στὴ Ἀλία:

— *Ας φύγωμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὸ
δωμάτιο γιὰ λίγο.

Κι' ἔμειναν μόνον ὁ Μαρσέλ Ρενώ
μὲ τὴ Μάρθα. Μόνον, μετὰ ἑκαὶ
χρόνια. *Οταν ἐν ἄλλοι ἀνοίξαν τὴν
πόρτα καὶ βῆγαν, τὰ πρόσωπά τοὺς
ἦσαν πὺ ἥρεμα. Κι' ἡ Μάρθα φαι-
νόταν νάχη κιάλας ἐξανεισμένη
πολλὰ χρόνια.

— Μήτέρα!... *Ω, πόσα χρόνια
ἐπέρμενες αὐτὴ τὴν εὐτυχία!

*Ο Ἐρνέστ ψιθύρισε στὴ Ἀλία:

— *Ας φύγωμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὸ
δωμάτιο γιὰ λίγο.

Κι' ἔμειναν μόνον ὁ Μαρσέλ Ρενώ
μὲ τὴ Μάρθα. Μόνον, μετὰ ἑκαὶ
χρόνια. *Οταν ἐν ἄλλοι ἀνοίξαν τὴν
πόρτα καὶ βῆγαν, τὰ πρόσωπά τοὺς
ἦσαν πὺ ἥρεμα. Κι' ἡ Μάρθα φαι-
νόταν νάχη κιάλας ἐξανεισμένη
πολλὰ χρόνια.

— Μήτέρα!... *Ω, πόσα χρόνια
ἐπέρμενες αὐτὴ τὴν εὐτυχία!

*Ο Ἐρνέστ ψιθύρισε στὴ Ἀλία:

— *Ας φύγωμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὸ
δωμάτιο γιὰ λίγο.

Κι' ἔμειναν μόνον ὁ Μαρσέλ Ρενώ
μὲ τὴ Μάρθα. Μόνον, μετὰ ἑκαὶ
χρόνια. *Οταν ἐν ἄλλοι ἀνοίξαν τὴν
πόρτα καὶ βῆγαν, τὰ πρόσωπά τοὺς
ἦσαν πὺ ἥρεμα. Κι' ἡ Μάρθα φαι-
νόταν νάχη κιάλας ἐξανεισμένη
πολλὰ χρόνια.

*Ἡ Μάρθα πετοῦσε καθὼς προχω-
ροῦσε πρὸς τὸ σπῆτι. Πλάτα τῆς ὁ
Μαρσέλ Ρενώ, μὲ ὕψος σοβαρό,
ἀλλά καὶ χαρούμενο.

*Οταν μπήκαν στὸ σπῆτι, ἡ Μάρ-
θα ἀγκάλιασε πρῶτα τὸ ἐγγονάκι
της. *Επειτα, τῶσας στὸν Μαρσέλ
Ρενώ.

Μικρὸς Ρομπέρ, εἶπε. *Εγὼ εἶ-
μαι ἡ γιανιά, ἡ καινούργια, κι'
αὐτὸς εἶναι ὁ καινούργιος ὁ παπ-
πός.

*Ο μικρὸς ἀγκάλιασε μ' εὐκολία
τὸν καινούργιο παππὸ. Κι' ἡ Μάρ-
θα ἐγύρισε στὴ Ἀλία, πού ἐκῶτα-
ζε σαστισμένη. Στὰ μάνωλά της
ἀνέβηκε τὸ αἷμα, σάν νὰ ἦταν καμ-
μὴ νέα γυναικί.

— Ἀλία, εἶπε. Τὸ νέο μου θὰ τὸ
μάντεψε ἴσως. Πανδρεύθηκε μὲ
τὸν... πατέρα σου.

Γιὰ κάμποιση λεπτά, ἡ νέα ἔμεινε
σάν κεραυνόπληκτη. Πρώτος ὁ Ἐρ-
νέστ ἀγκάλιασε τὴν πεθερά του, μὲ
φωνὴ γεμάτη συγκίνισιν.

— Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένος!...
Ἡ Ἀλία ἔπρεπε ἐπὶ τέλους στὴν
ἀγκαλιά της μητέρας της. Ἡ φωνή
της ἦταν πνιγμένη στοὺς λυ-
γμούς.

— Μήτέρα!... *Ω, πόσα χρόνια
ἐπέρμενες αὐτὴ τὴν εὐτυχία!

*Ο Ἐρνέστ ψιθύρισε στὴ Ἀλία:

— *Ας φύγωμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὸ
δωμάτιο γιὰ λίγο.

Κι' ἔμειναν μόνον ὁ Μαρσέλ Ρενώ
μὲ τὴ Μάρθα. Μόνον, μετὰ ἑκαὶ
χρόνια. *Οταν ἐν ἄλλοι ἀνοίξαν τὴν
πόρτα καὶ βῆγαν, τὰ πρόσωπά τοὺς
ἦσαν πὺ ἥρεμα. Κι' ἡ Μάρθα φαι-
νόταν νάχη κιάλας ἐξανεισμένη
πολλὰ χρόνια.

— Μήτέρα!... *Ω, πόσα χρόνια
ἐπέρμενες αὐτὴ τὴν εὐτυχία!

*Ο Ἐρνέστ ψιθύρισε στὴ Ἀλία:

— *Ας φύγωμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὸ
δωμάτιο γιὰ λίγο.

Κι' ἔμειναν μόνον ὁ Μαρσέλ Ρενώ
μὲ τὴ Μάρθα. Μόνον, μετὰ ἑκαὶ
χρόνια. *Οταν ἐν ἄλλοι ἀνοίξαν τὴν
πόρτα καὶ βῆγαν, τὰ πρόσωπά τοὺς
ἦσαν πὺ ἥρεμα. Κι' ἡ Μάρθα φαι-
νόταν νάχη κιάλας ἐξανεισμένη
πολλὰ χρόνια.

— Μήτέρα!... *Ω, πόσα χρόνια
ἐπέρμενες αὐτὴ τὴν εὐτυχία!

*Ο Ἐρνέστ ψιθύρισε στὴ Ἀλία:

— *Ας φύγωμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὸ
δωμάτιο γιὰ λίγο.

Κι' ἔμειναν μόνον ὁ Μαρσέλ Ρενώ
μὲ τὴ Μάρθα. Μόνον, μετὰ ἑκαὶ
χρόνια. *Οταν ἐν ἄλλοι ἀνοίξαν τὴν
πόρτα καὶ βῆγαν, τὰ πρόσωπά τοὺς
ἦσαν πὺ ἥρεμα. Κι' ἡ Μάρθα φαι-
νόταν νάχη κιάλας ἐξανεισμένη
πολλὰ χρόνια.

— Μήτέρα!... *Ω, πόσα χρόνια
ἐπέρμενες αὐτὴ τὴν εὐτυχία!

*Ο Ἐρνέστ ψιθύρισε στὴ Ἀλία:

— *Ας φύγωμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὸ
δωμάτιο γιὰ λίγο.

15

καί ἡσυχά θά καθήσῃ.
— Ἀφοῦ μοῦ τὸ ὑπόσχεσα, πᾶ
με λοιπόν.
..
Λίγα λεπτά ἀργότερα ὁ Μαρ
νὸν ἔβγαλε στὴν κὸρη τοῦ ἀπομα
χοῦ μὲ αἰγιαντὴ φωνὴ δείχνοντάς
τὴν ἀπὸ τὸ παραθύρου μιά ἄμορ
φη νῆα ποὺ ἔβρισκτο στὴν αὐλὴ
τοῦ γειτονικοῦ σπιτιοῦ.
— Φρανσιῶν, αὐτὴ εἶνε .. Ἀ,
τὴν κλέφτρα, ἐστὶ μοδρεγέτα, ..
— Φρανσιῶν, μὰ τὴν Μαρνὼ! ..
— Ἐδῶ λοιπὸν μοῦ κρύβεται ἡ
κίττα! Ἀὐὴ καὶ ἐθέλει πῶς δὲν θά
μπορούσα ποτέ νὰ τὴν ἐρῶ ἐγώ!
Κύτταζε, εἶδες Φρανσιῶν, ποῦ εἶ
θελε τοὺ χέρι της στὸ στήθος
της;
— Ἐ, καὶ τί μ' αὐτό;
— Τὸ πορτοφόλι μου τὸ ἔχει
πάντα κρυμμένον μέσα στὸ στή
θος της, καὶ ἔβαλε τοὺ χέρι της
νὰ δῇ ἀν ἔλκεται ἐκεῖ. Καὶ μιά
ποὺ ἐρῶ τώρα ποῦ εἶνε ὁ θῆσαυ
ρός μου δὲν ἐννοῶ νὰ φύγῃ ἀπὸ
κοντά του. .. Θὰ καθήσω ἐδῶ
ἀγρυπνῶς σκότατος καὶ θά προσέ
χω μὴτάς τε ἀνταρπείσῃ τὴν Ἀλόα.
Ἀ, δὲν τὴν ἔβρισε καλὰ εἰς αὐ
τὴν. Ἐγὼ πῶς εἶμαι, ὁ πατέρας
της ἔβρισε τὴ διαβολογυναικα εἶνε.
Θὰ μείνῃ λοιπὸν ἐδῶ καὶ ὅλη τὴν
νύκτα θά φρουρῶ.
Καὶ μὲ κάποια τρῶμερὴ ἀπειλή
στὰ μάτια ὁ ρακοσυλλέκτης ἐπρό
σθεσε:
— Κι-! ἂν, πολὺμῃ νὰ φύγῃ καὶ
νὰ ἀνταρπείσῃ, ἔρρω ἐγὼ τί θά
κἀμω. Φανασὶν μου!
Ἡ κὸρη τοῦ ἀπομάχου κατὰ
λαβε ὅτι ἐν ἐπιμένει ν' ἀπομακρύ
νῃ τὸν ρακοσυλλέκτη ἀπὸ τὸ μέ
ρος ἐκείνου θὰ τὸν ἐβρίσκει σὲ
μιά τρῶμερὴ ἀγωνία, στὴν ἀγω
νία τῆς ἐιδεχομένης ἀνταρπείας,
ὡς τῆς κὸρης τοῦ Τὸν ἔλυθη
κε, λοιπὸν καὶ τοῦ εἶπε χαμονε
λῶντας:
— Καλὰ μπόρῳπα Μαρνὼ, κα
λὰ. Καθήσῃ ἐδῶ καὶ φύλαγε. Ἡ
συχὰ ὅμως πρὸς τὸ δικό σου συ
μφέρον σὲ συμβουλεύω νὰ καθήσῃς.
— Καὶ σὺ, Φρανσιῶν;
— Ἐγὼ πρέπει νὰ πάω στὸ ἄλ
λο μέρος τοῦ σπιτιοῦ. Λέν μπο
ρῶ νὰ μὲνῃ διαρκῶς ἐδῶ.
— Καλὰ καλὰ! Ὅσο γιὰ μέ
νῃ μὲν ἡσυχῇ. Λέει δὲν θὰ θγὰ
λῶ ἀπὸ τὸ στόμα καὶ δὲν θὰ
κουνηθῇ καθόλου ἀπὸ τὴν θέσι
μου γιὰ νὰ μὴ προσδοθῇ.
..
Ὅταν κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὁ
Τὸν Κὼξ, ὁ Ζεφρουὰ καὶ ἡ Που
πέττη, ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὸ Ἄμ
λεν Ρουζ, καὶ τὸ σπῆτι, τῆς φράσις
ἐταίρας, ὁ Γάλλος ὑπασιτνὸμος ἔ
δωσε στὸν Ἀμερικανὸν ντετέκτιβ
πέντε ἀπὸ τὰ ἀντιγράφα ἐκείνα.
ποῦ ὁ κόμης Λαντὼμ εἶχε δώσει
πρὸς φύλαξιν, στὴν Λύδα Μπον
τοῦ.
Ὁ Τὸν Κὼξ ἀποταρσῆχθηκε σὲ
μιά γωνία καὶ ἀφοῦ τὰ ἐξελέττε
σε μὲ ἐξαιρετικὴ προσοχὴ εἰς λί
γα λεπτά, ἐφώνησε ἐνθουσιασμέ
νος:
— Χαμπρά! .. Ὑπέροχα! ..
— Ὅπως τὰ φανταζομῶν, σχεδόν..
— Λοιπὸν κύριε Τὸν Κὼξ;
— Ἀπὸ τὰ ἔγγραφα αὐτά. Ζε
φρουὰ ἀποδεικνύονται πολλὰ
ἰσχυρά. Καὶ πρῶτα εἶνε ἡ
ὁδὸς τοῦ κόμης Λαντὼμ εἶνε ἔνα
δολοφόρος. Τὸ πραγματικὸν εἶνε
ἐνὸς εἶναι Εὐγένιος Μπορὺ τοῦ ὁ
χοιμήτορος γκαρσόν στὴν Μασσα
λία ἀπ' ὅπου καὶ ἀρχισε τὸ σπῆ
διό του καὶ μετὰ ἐπέδρασε στὴν
Ἀφρική. Ἐκεῖ ἐβοδολόνησε εἰς
νέον ὄφρανον τὸν πραγματικὸν κό
μητα Λαντὼμ τοῦ ὁποίου ἐκλεψε
τὸ δίκσιον, τοὺς τίτλους καὶ τὴν
περιουσίαν.
— Θαυμάσιον ὑποκείμενον, λοι
πὸν!
— Ἐμφανίσθηκε μετὰ στὸ Πα
ρίσι ἀπὸ κόμης Λαντὼμ καὶ ἀπὸ
τότε τὰ καταφέρνει θαυμάσιον.
— Ἀλλ' ἔλα, ποῦς μοῦ πορῶσε
νὰ ὑποταγέτῃ τὴν δολοφονίαν, ..
— Μπαρῶν, λοιπὸν, Ζεφρουὰ,
ν' ἀπλῶσωμὲ τὸ χέρι μας καὶ
νὰ συλλάβωμὲ τὸν ψευδοκρίμα
αὐτὸ ἀπὸ τὸ ὄμμα δὲν μ' εὐχαρι
στεῖ καθόλου.
— Γιατί;
— Διότι μοῦ λείπουν οἱ ἀποδεί
ξεις. Ζεφρουὰ.

«Σ κελεῖς με πάλι Πράσινα Μά-
τρες; Είπε: Ναι, και τα αὐτὸ ποὺ
ὡποῖ. Κι' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ συλ-
λάω μόνον τὸν δολοφόνου Λαν-
τῶν.
—Μὰ τίς ἀποδείξεις αὐτές, δὲν
εἶνε δύσκολο νὰ τίς θρῆτε.
—Ίσως! Καὶ θὰ τ'ς εὗρισκα
ἀν μποροῦσα νὰ θρῶ ἐκεῖνο τὸ
πορτοφολὶ πὺν ἔχασε. «Α Ζε-
φρούς, φίλε μου, εἶμαι θέλας; ἔ-
στι μέλας σ' ἐκεῖνο τὸ πορτοφολί
θὰ ἐρρίκωνται, ἐγγράφα κ. ο.
σπουδαῖον ἀπ' αὐτά!
Ἡ Φρανσίαν πού ἐρρίκωνται λί-
γὸ πίσω ἀπὸ τὸν Τόμ Κόξ, καὶ
παρκαλοῦντοὺς τὴν συζήτησι, ἐ-
μεινε καταπληκτικὴ ὅταν ἀκούσε
νὰ γίνεται καὶ πάλι λόγους γιὰ
ἐνα πορτοφολὶ πὺν χάσκει.
Καὶ ὡς τὴν στιγμὴν ἐκείνη ἔξ-
χασιμῶς μπάμπια Μαρνῶ. Ἐν-
νάρθε σὴν μνήμη της.
—Κύριε Τόμ Κόξ, εἶπε καὶ ἐ-
γὼ γιὰ ἐνα πορτοφολὶ θέλω νὰ
σὰς μιλήσω.
—Γιὰ λέγε λοιπὸν Φρανσίαν, πε-
ρί τὴν πορτοφολὶ πὺν πρόκειται;
—Γιὰ ἐνα πορτοφολὶ πὺν χάσκει
ἀπὸ κάποιον καὶ θρέθηκε ἀπὸ
κάποιον...
—Δυὸ κάποιον, λοιπὸν! Ἡ ἱ-
στορία σου φαίνεται πολὺ ἐνδια-
φέρουσα, Φρανσίαν. Ἐμπρός σου
ἐπιτρέπω νὰ μὲν τὴν διηγήθῃς.
—Αὐτὸ ζητῶ κι' ἐγὼ, κύριε
Τόμ Κόξ.
Καὶ ἡ κόρη τοῦ ἀπομάχου διη-
γήθηκε στὸν νετεκτικὸν ὅλα ὅσα
ἤξερε ἐπ'αὐτὸν στὸ ζήτημα αὐτό.
—Καὶ τὸν μπάμπια Μαρνῶ. πὺν
τὸ τὸν δυστύχου γέροντα πὺν τὸν
ἔχεις τώρα κρυμμένον Φρανσίαν;
ρώσῃς ὁ Τόμ Κόξ.
—Ὁ, αὐτὸς φυλάει τὸν θησαυ-
ρὸν τοῦ τοῦ παρθύρου καὶ ἔχει τὰ
μάτια του καρφωμένα ἐπ'αὐτὸν
στὴν πόρτα, τοῦ δωματίου τῆς
κόρης του, ἀπὸ τὸν φόβου μήπως
τοῦ φύγει.
—Τὰ κατὰφρες μιά
Φρανσίαν. Ὅταν τελειώσουν αἰαί-
ως ὁ ὑποθέσεις μου εἶδη καὶ πρό-
κειται νὰ ἐπιτρέψω στήν. Ἀμει-
ρικὴ, θὰ σὲ προτείνω νὰ σὲ πάρω
μαζί μου. Εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι
θὰ γίνῃς καλὴ ἀστυνόμος.
Καὶ γυρίζοντας στὸν Ζεφρούς
ὁ Τόμ Κόξ.
—Μοῦ φαίνεται ὅτι, σταθῇκαμε
πολὺ τυχεροὶ ἀπόμε, εἶπε. Ἡ
τοφολὶ πὺν ἔχει, ἡ Λόλα, ἔ-
νεται ὅτι εἶνε ἐκεῖνο πὺν ἔχασε
ὁ Λαντῶν.
—Θὰ ἴσταν περιεργὸν!
—Ἀλλὰς δὲν ἔχαμε παρὰ
νὰ θεσθαθοῦμε ἀμέσως ἐπ'αὐ-
τοῦ ὁ Τόμ Κόξ. Εἶσαι ἀστυνό-
μος ἐν ἐνεργεία καὶ συνεπὲς μπο-
ρεῖς νὰ συλλάβῃς τὴν Λόλα. Ἐρ-
χομαι κι' ἐγὼ μαζί σου.
—Νὰ τὴν συλλάβωμε;
ποῦ ὅμως θὰ πάμε στὸ δωμάτι-
ο τῆς;
—Διάβολε! Θὰ κατεβῇ ἀπὸ
τὸ παρὰθυρο, πὺν φυλάγει ὁ
μπαμπια Μαρνῶ.
Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ κατὶ ὅ-
τι, εὐθύνη, πρὸς τὸ παρὰθυρο, ἔ-
κκεινο, ἀπὸ τὸ ὅπου ὁ ρακοδόμη-
κτὴς ἐξακολουτοῦσε νὰ κατασκευ-
πεύῃ τὴν κόρη του, ἀκολουθοῦμε
ὡς ἀπὸ τὸν Ζεφρούς καὶ τὴν
Φρανσίαν.
Ὁ Μαρνῶ, μολὶς ἐπληροφορη-
θῇ σὴν ἔχειν ὑποστά τὸν τὸν διὰ
σημῶ. Ἀμερικανὸ ἀστυνομικὸ, ἄρ-
παξε τὸ χερὶ του καὶ ἄρχισε νὰ
τὸν καταφιλεῖ λεγοντας:
—Κύριε Τόμ Κόξ, λυπῶμαι τὸν
μπαμπια Μαρνῶ, τὸν καυμὲν
τὸν γέρον τὸν ἐκλεψάν.
Ὁ Τόμ Κόξ, ὁρυστῶντας στὸν
ρακοσυλλέκτη νὰ μὲνὶ πρὸς, καὶ
τὸ ἀρχιὸ συγχρόνως νὰ ἐξετάσῃ τὸ
παρὰθυρ, νὰ ὑπαλογιζῇ τὸ ὕψος
τοῦ καὶ τὴν μέτρι πὺν πλακοστρω-
του καὶ τῆς αὐλῆς ἀποστάσι, γιὰ νὰ
διαλέξῃ τέλως τὸ κατάλληλον με-
τὰ πρὸς κατάστασιν. Ἀνοίξε με-
τα τὸ παρὰθυρο καὶ ἄρχισε νὰ
κατερχεται πρὸς τὴν αὐλὴν τοῦ
γεγοντικὸν σπιτίου, ἀκολουθοῦμε
ὡς ἀπὸ τὸν Γάλλου ὑπαστυνόμου.
ΜΙΑ ΠΑΡ' ΟΛΙΓΟ... ΚΟΜΗΣ ΣΑ
Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Λόλα δὲν
ἐρρίκωνται μόνι, στὸν δωμάτιόν
τῆς. Καὶ κάποια ἄλλη γυναικὴ
ἐρρίκωνται κοντὰ τῆς.
—Λοιπὸν, Μαρσίαν, τῆς ρώτα.
ἡ ἡ Λόλα, γιὰ πὺς μου τί ἔκα-
νε;
—Καὶ μὲν ὁ Μαρνῶ. Ἡ συνέχεια

**Πῶς ἐπλ
μιὰ ΚΑΛ**

**Χαριτωμένο
εὐδυμογράφη**

Ήταν ένα χαρού-
νι, καλοντυμένο κα-
κας, π-π-πατούσε
μέ τ'πνήματα, έσκά-
σε με τά μούτρου
στην ασφαλτό. Κα-
πόδια ενός άξιοπρ-
...
«Άλλά, με κατα-
πίσωσα οτι ό κύρ-
ρέμεινε αλυγιστος
σαν πέτρα... Δεν ή-
τέλλη το χερι του σ-
πατάκι που εκλαίε-
ρη φωνή.

Κάποιου, πιό εύσ-
δάται — μαζί με το
εγώ — έσπευσαν να
πατάκι. Δεν είχε η
τυχώς. Και απομα-
τοντροπισασμένο...

«Έπλησιασα τον
ρω με την ακαιμπ-
και τον ρωτησα:
—Δεν άγαπάτε τ-
Πως! Μήπως ε-
έιαθεσιμου;

—Οχι. Άλλά κ-
δέν θα σας το εμπ-
κοντήμε να σπά-
του το καυμένο αυ-
όλιγου και ούτε τό
δέν άπλωσατε να
τε...

—Νά το βοηθήσα-
λά, κυρίε μου, δέν
ή πεπρα της ζωής
θεια και ή καλοσου-
επικινούνα και
πραγματά στον κόσ-
...
—Οχι! άσηνησι-
ρις αισθημάτων...

—Και σεις χωρί-
Είστε δικαιολογημέ-
σαι, αν είχατε υπο-
μου τραγωδία, δέν
σώ ετσι... Άκού-
λύ μικρός ήμουν μι-
κορη και ευγενική
άν άξαιρετική εύσι-
πομένι όλους όσους
προσπαύσσα να τα
λος και χρήσιμος.
ρια τίς σοκολάτες
νομήλικά μου...

τά παιγνιδία και
μου. Κατόπιν, έδα-
μάτα μου στους
τας.

—Πόσο θα ύποφ-
—Πολύ... Άλλά
δέν ήσαν τίποτε μη-
που μου συνέδη κά-
ρα, περιπτώτως, α-
προβεία σε κάποια
υγραλέο ζητιανο μι-
στα σπρίτα στα γο-
νακίδα στο στήθος
«Τυφλος και κοφά-

»Το αίμα μου π-
κρυφα μία μεγάλ-
σκεφθήκα άμεσώ-
νε ή μοίρα των ά-
να τους ύποδουλ-
φρικτη κατάσταση
πολιτικού εινε ακό-
μας που επιτρέπει
χίες.

» Αν είχα έναν
την την κατάστασι
δηλητηρίαζα, όλοι
μόυσαν άκαρβον κα-
...
—Προκειμένου γιά
παρτίτηρηση. Άλλά
θρωπο... Και ίδια
...
—Παραδέχομαι ό-
διεφέρει κάπως
δύσκολο... Έγώ
για ανθρώπους αποφ-
Περμένα την πρώτ-
χλης, Άργηος νάρ-
θελε να μου ύποδει-
τι θά διεπράττα εν-
Τέλος, ένα πρωινό
κα άντικρύστα τους
πασμένους από άδι-
φι) δίχληης, «Και-
φθα». Ντύθηκε έ-
σε λίγο έρισκόμην
του ζήτησης. Ιόν
από την ηγεσία,

[illegible][illegible][illegible][illegible]

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

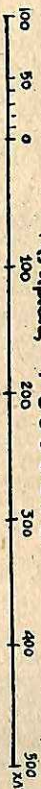
ΕΒΔΟΜΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΧΑΡΤΗΣ

ΤΗΣ

ΕΥΡΩΠΗΣ

Κλίμακ. 1:6000000

ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΑΡΙΘΜΗΤΕΡΩΝ ΞΕΝΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ ΣΧΕΔΙΑΣΘΕΙΣ ΥΠΟ ΚΩΝΣΤ. Μ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

